

A TEMETŐBEN.
Kovács Lajos alezredes barátunk emlékére.

Szürke felhőkkel, szomorúan indult a reggel, szomorúságát tetőzte esővel
Majd megváltozott, dél előtt hóesés követte, a temetőt is fehérre festette.
Mintha a természet is dacolni akarna a gyász fekete színével, a halál rettentő képével.
A búcsú perceiben felidézve sok olyan emléket, ami egy életet széppé, tartalmassá tett.

Fiumei úti Sírkert, a ravatalozó csendje, benne búcsúzó barátok emlékező szeretete.
Kilencvennégy év - ezzel a korrall mindenki elégedett lehetne, ha ez lenne végzete,
Nem a hosszú évek megélt sikere, hanem a családot, a közösséget értőn segítő élete
Az, ami Lajost magasra emelte, amitől nem feledhető ránk sugárzó, kedves tekintete.

Nem feledhetők a felderítők és a híradók családjáért végzett sokéves munka
Szerénysége, a közösség felé irányuló kedves, megnyugtató baráti mosolya.
Kedves felesége, Marika bevonásával, őszinte vendégszeretetének varázsa.
Nem feledhető a Tagozatokért az Egyesületért végzett önzetlen munkássága.

A felcsendülő Himnusz hangjai, a barátokból felvezetett díszőrség idős tagjai
A Nyugállományú Klub Elnöke által elmondott megtisztelő búcsúbeszéd percei
Bizonyították, hogy élők barátunk emlékei, tiszteltek, megbecsültek élete tettei.
Előre tekintett és ahogy akarta, családja, számos tagjával génjeit életben tartja.

Szomorú a búcsú, de az élet törvénye, hogy valahol a halál is életünknek része.
Veled voltunk életedben, igaz emberként tiszteltünk- és barátként szerettünk.
Sok mindent ránk hagytál, amit felhasználva cselekszünk és példának tekintünk
Nyugodj békében, mert megmaradsz nekünk, leszel kedves, velünk élő emlékünkn.

2019.01.28.

Tisztelettel B. Nagy Péter nyá. mk. alezredes